

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΗΣ Ο ΚΑΝΤΑΡΑΣ

Σ' όλο το πολεμικό ναυτικό πασίγνωστος ο Μπάριμπα Γιώργης ο Κανταράς. Κοντός ζοχός με πόδια στραβά, με μιά μύτη εξαφραστική σουβλερή που έδινε τον τόνο σε όλη την έξαρσή του. Η μύτη του Μπάριμπα-Γιώργη είχε παραλάβει μαζί με τα καθήκοντα της άσφρησης και την ύπηρεσία της ομιλίας. Ήτο το φωνητικό του όργανο, μ' αυτήν μιλούσε, μ' αυτήν διάτασσε τ'α παραγγέλματα. μ' αυτήν έγγελουσε το μισρό, χωρίς καλαμπόκι έδω, και βατοράγιο γέλιο του.

— Χί, χί, χί ! Τι γάνεις πορφέ κακομοιρή !
 'Ο Κανταράς ήτο δίποος πυροβολητής. Από τις εικοσιτέσσερες ώρες του ήμερονυχτίου ζοχιάτο εξάπαντος τις είκοσιπέντε. Ξοιμάτο στην ύπηρεσία του, όταν είχε φυλακή, όταν ήτο άγγαρεία, όταν έτρωγε και στο άποχωρητήριο άζομυ.

Δέν έζοιμάτο όμως, άλλως έρροχάλιζε και κατά τον πό περιέργο τρόπο. Η μουσική του ροχαλισμάτος του θά ήμπορούσε να παρσασταθή έδω, πολυ άνωρά όμως, έτσι.

Γγκχχχχ-τούφ. Γγκχχχχ-τούφ. Γγκχχχ-τούφ !...
 "Όταν το καλοζαίει, τις ώρες του μεσημεριού ή το βράδυ δέν μπορούσε γανει να ζομψή άλλο την ζέστη και την μυρωδιά του καροβιού, έτρωγε στον Μπάριμπα-Γιώργη.

— Μπάριμπα-Γιώργη, λίγο ύπνο.
 — Πάρε βρέ, κακομοιρή.
 'Ο ναύτης έδενεν ένα καλώδιο στη μέση του Μπάριμπα-Γιώργη.

τό βαστούσε στά δικά του χέρια, και εξαπλώνετο στο σακκοθέσιο, στην μπράντα του ή πάνω σε κανένα συσίτιο. 'Ο Μπάριμπα-Γιώργης του έδινε ύπνωτιστικό ρεύμα, από την σ τ ή λ η του σώματος του, λέγοντας :

— Έλα βρέ κακομοιρή να πάρης και σύ λίγο ρέμα να ζομψής.

Έτσι όταν ή ζέστη φορές-φορές ήτο άνευπόρη, ο Κανταράς ενόρισετο δεμένος από τ'α χέρια, τ'α πόδια, τ'ο λαμό, τη μέση, τ'α παντελιόνα του, με καλώδια, σύρματα, λιγαδούρες, πετιονές, σχοινιά, σπάγγους, σφιλάτσι, άμψidia, έμπολα.

Κάθε ναύτης έδενε τον Μπάριμπα-Γιώργη από μιά λ ε ι ψ ι του σώματος του, και αυτός άνεξάντλητος ύπνοδότης, ζωντανή στήλη, έμοιαζε με τον άνθροπάζκο της ρεζλάμας των ζουβαριστρώων του Κούας, ή με τον περίφημο Χάγγεν, όπος φαίνεται στις καλιές ζυλογραφίες παίζων με τ'α σύρματα τ'α νευροστασιά του.

Κάθε νέος ναύτης που προσήρχετο ένιγετο άγαθώτατα δεκτός από τον Κανταρά, που του έλεγε.

— Άρρηδες βρέ κακομοιρή, να πάρης και σύ λίγο ρέμα.

'Ο ύπνος όμως του Μπάριμπα-Γιώργη του είχε γίνη πολλές φορές ή αίτια των πειό μεγάλων του συμφορών. Τό ποιηόλογο του και ροβιού ήτο γεμάτο από τιμωρίες του, ένα ξεφύλλισμά του καέδειχνε τι έστοιζέιν ο ύπνος στον Μπάριμπα-Γιώργη. «Τιμωρούμεν τον ύφ' ήμάς δίποον πυροβολητήν Γιώργηον Κανταράν, διότι έζοιμάτο, της φυλακής ών επί του έργάτου...»

«Τιμωρούμεν τον δίποον Γ. Κανταράν διότι της φυλακής ών έζοιμάτο επί της θεομάστρας...»

«Τιμωρούμεν κ.λ.π. διότι έζοιμάτο εις τό πρόστεγον επί των σχοινίων.»

Έτσι ο Μπάριμπα-Γιώργης ενόρισετο διαρκώς τιμωρημένος πών να τελειώση ή παλιά του ποιηή τον επλάζονε ζαινούργια.

Πότε τον έτσάκωναν να ζομψάται στά σχοινιά, πότε στον μπαλουδρο, πότε σε καμιά γωνιά του μεσοπέγου, πότε στην ζουζίνα, πότε κάτω στο μηχανοστάσιο.

Τελευταία όμως είχε εβρη μιά θανμιστή μέθοδο, και ένφ έζοιμάτο, ενόρισετο πάντοτε ζύπνιος, δσάκις τον έκαλούσαν ή ύπηρεσία ή ο άξιωματικός της φυλακής έκανε την συνειθισμένη νυχτερινή έφορο διά να ιδη άν ήσαν στην θέσι των ή έζοιμάντο οι άνδρες της ύπηρεσίας: έδενε τό πόδι του μ' ένα μικρό σπάγγο και την άζη του την έζοιτούσεν ένας από τους σκοπούς. Αυτό ήτο όλο. 'Ο Μπάριμπα Γιώργης έπεφτε με ήσυχ συνείδησι σ' ένα πάγγο ή σ' ένα σακκοθέσιο.

Όταν ο άξιωματικός της έφοδειας έγρυζε τό ύπόραγμα συνοδευόμενος και από καποιο ναύτη που κρατούσε τό άναμμένο φαναράκι, τσούτ ! ο σκοπός τραβούσε τον σπάγγο και ο Μπάριμπα — Γιώργης έκοβε τό ροχαλιτό του. γγκχχχχ-τούφ, γγκχχχχ-τούφ, γγκχχχχ-τούφ και ενόρισετο όρθιος και ζύπνιος έμπρος στον άξιωματικό, ένφ τ'α ματια του εγούρλωναν και ή μύτη του άνοιγε και εκλείνε σαν να ήθελε να φωνάξη.

— Δέν ζομψάται, βρέ κακομοιρή ! Δέν ζομψάται.

Μιά βραδειάν όμως ο σκοπός που είχε την φροντίδα του σπάγγου ένιχηθήκε κι αυτός από τον ύπνο. 'Ο Μπάριμπα Γιώργης άνεβασμένος επάνω στο έπιστεγο έζοιμάτο τον αιώνιον ύπνο του. 'Ο σπάγγος δεμένος από τό πόδι του, τραβούσε όλη την πύμνη και κατέβαινε από την κάθοδο στο ύπόραγμα.

Άντι να εβρη τον σκοπόν ή άξιωματικός καθώς περνούσεν έσκόνταψε στο σπάγγο.

— Βρέ ! Είπε στο ναύτη και κατέβασε τό

'Ο Κανταράς όλο κοιμώτανε.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Από την προήγηση ανέγερη του Jacques-Améleé Guibetr]

Γυρισμός

Γοργώφτερη πετά η ψυχή μου... Καμία άλλη σκέψη, κανένα λογισμό... Όλα τώρα για σένα...
Το ύψαινο το κίρι μου γράζει, και τα βουά όφθονοντα άπειλητιά...
Και όμοιο έγω προσμένο και χαρτηρό...
Και σγίζω τά πελάγη που μάζ χωρίζουν...
Παραδομένο στη θάλασσα την ύψη άγκαλιά, αναλογίζομαι,
Τη ζωή σου αναλογίζομαι...
Και ζλαιο από νοσταλγία... και έται από μαζουά που βρίζομαι άζομα διαζίνο...
Ναι διαζίνο τά μάτια σου...
Και ζλαιο...
Κι άζοφο τη φωνή σου...
Κοί πάλι ζλαιο, από νοσταλγία, για σένα...
Για σένα, όμοιο ζανθο ζοριτά της άρχιτης...

Έξομολόγηση

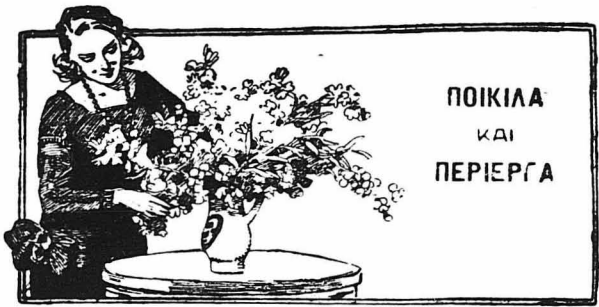
Ήχοι από φλογέρες — ζάπο μαζουά — σαγίζον την ψυχή μου...
Τ' άγρια ποιλιά φονάζον μέσα στ' άκίνητα νερά του ποταμού,
και ο άγρυπνός ζλαιο παιθητικά άναμεσα στα ζερά δέντρα του δάσου...
Είναι ο ζειμώνας που φτάνει...
Είναι ο ζούος ζειμώνας που έρχεται, ο ζόρη άγατημένη!
Έλα μη στέσσα σε προσμένο...
Έλα, ζόρη όραία...
Έλα και πάρε με άποφε μαζουά και ζοιμήσε με.

Ή χλομέζ σιζές του δειλινού με πνίγουν...
Γλ' ατσα με από το φάσμα που έρχεται στού χωρισμού τη σκέψη...
Μη παίζεις πιά με την όδονη της ψυχής μου...
Γλ' ατσα με!
Δέν έχεις παρά να είπης μη' άθωα λέξη...
Ένα — Ναι,
Ένα — Σ' αγαπώ!

Μά τά μεσάνυχτα, νά! φτάνουν...
Και σε προσμένο, άζομα σε προσμένο...
Κανείς δέν άποζιγεται!
Φαίνεται πως θά πέρασε πιά για πάντα ο καλός έζνείνος ο ζωρός...
Τώρα, ό! ζόρη άγατημένη, κάτι σαν θάνατος γράζει γύρω
δδδ στη σποτεινιά μου...
Κανείς δέν άποζιγεται, κανείς!
Και τά μεσάνυχτα νά! φτάνουν!

Βρε! Έκανε και πάλιν ο άξιοματιζός...
Ανεβήσαν άπάνω όδονηνομένο από τον νέο μίτο της Άριάνης
και ανεκλίοναν τον Μπάριμα Γιώργη να ζοιμάτι σε δύο ζάσσεζ
πυρομαζίνον, Γγκχχχ-τούφ, Γγκχχχ-τούφ, Γγκχχχ-τούφ...
Μιά τιμορία μόνον του Μπάριμα-Γιώργη ητο έξαφρητιζή...
Κάθε ήμερα έβουσε τον καλλά του από τούτους που τον φοροτώ-
νοντο να τους βάζη στις καλύτερες βάρδεεις...
Ένα βράδυ κατά τά συνειθισμένα πάλι, ηρχετο ένας-ένας ιδιαι-
τέρωζ και τον τσάζονε...
— Μπάριμα Γιώργη σε παρακαλώ βάλε με πρώτη βάρδεα...
— Νά σε βάλω, βρε κακομοιρή...
— Στη δεξιά σκάλα σε παρακαλώ, Μπάριμα-Γιώργη...
— Ναι, βρε κακομοιρή...
Σε λίγο πάλι άλλος ναύτης...
— Μπάριμα Γιώργη κλπ...
Δέν έμίλασε σε κανένα το κατ'ήρι... Τους έβαλεν όλους στην δε-
ξιά σκάλα 8 με 10...
Όταν το βράδυ βράδυ η καμπάνα έχτύπησε τέσσεριζ διπλόζ
γυλόπουζ όλοι έτρεξαν να παραλάβουν ύπηρεσία στην δεξιά σκάλα...
Φωνές και φιλονεικία...
— Όχι είμαι γο... Όχι δέν είσαι σό...
— Ο Μπάριμα-Γιώργη κτύπησε πίσω από τον πόγο του πρηνιού
κανονιού και είλε λυθή στα γέλια...
— Χί, χί, χί! Τι μαλιώνετε βρε κακομοιρηδες!

Την άλλην μέρα ο έπαχοζ τον έτιμώρησε με δέκα ήμερες φυ-
λάκιση...
Τελειάτα τον Μπάριμα-Γιώργη νόν έβαλιν σ' ένα φάρο για
'Αργολιζούζ κόλπου, νόν έχλαν ζάνει στάσιμο και τον άφρησαν έξει για
νά τελειώση με την ήσυχία του και ζοιμώμενοζ τά ζόνια που του
έλειπαν όζ που νά πάη σ' ατσαζι...
Κ. Φαλατίζ

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Θάνατος απ' τα πολλά... γέλιο!

Η Ίταλιζεζ έημεριδεζ άναφέρουν πως τελευταία, η θρησοζ
του Δημοτιζού Φενοζομειόν της Ρώμηζ Έλενα Πάοντι, έπέθανε
ζαφνικά, απ' τα πολλά γέλιοζ που την έπιασαν, την ώρα που άκου-
γε να της δηρονται δύο ζυτονέζ της, μιá έξοφρητιζά ζοιμηζ
αζηηζ που είλε σιμψεί στη ζοινοτία της...
Κατά την γενομένη γεζοφρία, οι ζυτοζοζ βήζαν την πρηνιτιζή
αίτια του ζαφνιζού αζούθ θανάτου της διατιζοζθζ θρησοζ, ζαίτοι
στην άοχη υπετέθη πως έφροζεζτο περζ άλίηζ σιζοζοιήζ της καρ-
διάζ...
Χοριζ την πρηνιζοζοιήζ διαφρονία η γεζιζή γεζιμή των γε-
τοζών, ήταν πως η Έλενα Πάοντι έπέθανε από μιá άζατιάζητη
στροφζ έγρωζ στην ζωδιζαζή της ζοφρα, άποτέλεσμα του διαζοζοζ
και έντεταίμενου γέλιοζου, από το όποιον είλε καταληθθεεί...
Ότοζ ήταν φρεζιζό δέ, η στροφζ αυτή των έγρωζ, έπέφερε από-
τομη διατιζοζήζ της κανονιζήζ λειτουργιάζ της ζωδιζαζ και άγογ-
τερωζ το άποτομο σταμάτημά της, από ένα είδοζ άσφρηζιάζ...

Οί βαρύτεροι άνθρωποι του κόσμου

Τρεζιζ είναι οι βαρύτεροι άνθρωποι του ζόσουζ, σίμφωνα με τίς
άμεριζανιζεζ έημεριδεζ...
Ο πρώτοζ είναι ο Καναδοζ ζροεζοζώηζ
Τζιμ Μπέοζ και ζυγίζεζ 300 οζάδεζ, ο δεύτεροζ είναι ο Άγγλοζ
Ουίλλιαμ Λέντοφρεζ, έμτοροζ άλένθον, ο όποιοζ ζυγίζεζ 267 οζά-
δεζ, και τρίτοζ έρχεται ο Γερμανόζ Κέντ, σιδηροοροζοζ, ζυγίζον 243
οζάδεζ...
Και οι τρεζιζ αζούτοζ... ζολοζοζοζ είναι νεοί, μιόζεζ 30—35 έτων...θρο-
ρονται δέ όζ οι βαρύτεροι άνθρωποι της ύψηλιού!

Το νέον φάρμακον κατά της ναυτίας

Ο Γερμανόζ ζημιζόζ και ιατροφιλόζοφοζ Σοίμπερτεργζ, ίση-
ρίζεται ότι έφευεζ επί τέλοζου το φάρμακο από το όποιο μπορεί ζα-
νείνε άσφαλωζ να ταξιδιέρη, ζοριζ να ύποφρη από τη θάλασσα...
Το φάρμακο αζούτο, κατά τον Σοίμπερτεργζ, είναι άπλοζοστατον,
σινάσταται δέ από ένα ζυγιάρι ζόζαζα γυαλιά!
Το πρηνιζ στην άοχη βέβαια φαίνεται άροζαζ ζοιμηζ και εύζολα
μπορεί να γενηθή η διαπιστία του ζοινοζ, ο Γερμανόζ όμοζ έπι-
στίμηον ζαί έφευρητέζ του σπρηζίει την έφαρμογήν του και τη θερα-
πεία του στην έξιζ έπιστημονιζή θεωρία!
Κατά τον Ιατροζον αζούτοζ, το ζόζαζον ζοφώμα έχει μεγίστη διε-
ζροτιζή δύναμη στο γερωζοζ σύστημα των άνθρωποζ, διευζοζιόνει
δέ η έπίδρασή του αυτή και όλη γενωζήζ την ζωλοζοφρία του αι-
ματωζ, Δεδοιμένοζ λοιπόν, ότι σίμφωνα με την Ίατριζή έπιστήμη, η
ναυτίαζ είναι μιá πάθησιζ η όποια έφρείεται έξ όλοζλήρηζ στην
άνεπαροζή ζωλοζοφρία του αίματωζ του έζεφεζάλου, δέν μνενη παρά
να δεζοθώμε πως τά ζοζαζα αζούτα γυαλιά, διευζοζιόνοντα την άνετη
ζωλοζοφρία του αίματωζ, δέν μπορεί παρά να έζουδτεροίνονον όζον
είνε δυνατόν, την άφορηζ της πάθησοζ αυτήζ...
Έπειτα δέν έχουμε παρά να δοκιμάζομε, άφοζ μη τέτοια δο-
κιμή μάλιζα δέν είναι ούτε δύζοζοζη ούτε δαπανηρή...

Τά τσιγάρα και η γυναίκες

Ο περιφρημοζ καθηγητήζ του Ηανελιςτιμίου της Βιέννηζ Φράνζ
Φρομέλ, ειδικόζ για τίς παθήσειζ του λάρυγγοζ, σε μιá τελευταία
του διάλεξη, που έκανε στο Βερολίνο, περζ του άν όφρελεί η βλα-
πείη το ζάπρημα,είπε και τά έξιζ, προζεζιμένοζ περζ του καπνιζμω-
τωζ των γυναιζών:
«Γενιζώζ ο καπνός δέν όφρελεί σε τίποτε τίς γυναικεζ» αντιθέ-
τωζ, όταν μάλιζα πρόκειται και περζ δεσποινιδόν, τίς βλάπτει,
γιατι τοζς φρείειζ το τρυφερό αζούτο γυναικεζο ύφοζ, που τόσα δηλ-
γητοζ έχει όταν μνενη άγνοζ και καθαρό...
Ο καπνός όμοζ το δλη-
τηριζάει, και όζ παρδείγμα σάζ άναφροζοζ τη φωνή των γυναιζών
που καπνίζον...
Πάει πιά ζέζνηη η γλυκειά και τρυφερά γυναικεζία
φρονίτα...
Η γυναιζα που καπνίζει άρχίζει να μιλάη κι' αυτή
σκληρά, βαρειά, μωρτζικα...
Όλ' αζούτα βέβαια γίνοντα ζοριζ να το
βέλουζ κι' αζέζ, και όμοζ δέν μποροζν νά τ' άποφύγουν...
Είνε φρι-
σικόζ ν' άποζηθουν αυτή τη σκληροτήτα, άφοζ δέν είναι διόλου
φρι-
σικόζ να συνειθίσουν το βάφοζα από έλάττωμα του ζαπνοζ, και το
όποιο, άν μπορεί ζάποζ να διαζολογηθή, πρέκει μόνον να ύπολο-
γηθή στοζς άνδρεζ και να μείνη μόνον σ' αζούτοζ...